

[Nybrog-Andersen.]

melse med udviklingen i tankegangen og i den faktiske politiske prioritering, der vinder frem overalt i medlemslandene.

Der er flere, der har været inde på hr. Morten Langes bemærkninger om, at bekæmpelse af forurening efter sin karakter er konkurrencefordrejende. Jeg er enig med hr. Westergaard Andersen i, at det er at vende tingene ganske på hovedet. Hvis hvert land for sig lavede restriktioner af hensyn til bekæmpelse af forurening, kunne det i en vis forstand føre til konkurrencefordrejning og skade handelen med andre lande, men det er netop det, der er begrundelsen for, at disse problemer langt bedre løses i fællesskab og efter nogenlunde ensartede retningslinjer. Gør man det, undgår man netop konkurrencefordrejningen.

Der skal nu i juni måned finde en „miljøvårdskonferens“ sted i Stockholm under FN's auspicer. Der er ingen tvivl om, at vi fra den store konference vil få et væld af resolutioner om at gøre noget på disse områder, der er så stærkt i fokus nu. Jeg tror, at hvis disse resolutioner skal blive andet og mere end ord, hvis de skal føres ud i livet, så er et udvidet EF vel nok den eneste samarbejdende landegruppe, der har mulighed for i praksis at gå i spidsen for at få noget gjort ved det, og dermed får EF også muligheden for at lægge begyndelsen til en verdensomspændende indsats på dette felt.

Jeg skal så i øvrigt kun gøre et par bemærkninger til hr. Stinus, der sagde noget om forholdet til det nordiske samarbejde og brugte nogle vendinger, som meget vel svarede til den måde, jeg har omtalt disse ting på, men så føjede til, at der er tilhængere, der nærmest synes at mene, at Danmark skal ofre sig ved at gå ind i EF af hensyn til det øvrige Norden. Jeg vil gerne sige, at denne fortolkning kan jeg slet ikke vedkende mig. For min del står det sådan, at det for det første er en klar dansk interesse at blive medlem af EF, også selv om det ulykkelige skulle ske, at Norge melder fra. Det er en klar dansk interesse, og Norge kan og vil ikke løse et eneste af de problemer, vi kommer til at stå overfor, hvis vi ikke kommer med i EF.

Men dernæst er det en nordisk interesse, mener jeg, at mindst ét nordisk land bliver medlem, fordi det udvidede EF vil komme

til at træffe beslutninger af betydning også for hvert enkelt af de nordiske lande, også for de af de nordiske lande, der ikke bliver medlem. Derfor er det vigtigt, at i hvert fald ét land, der kender de nordiske landes opfattelse, er med i beslutningsprocessen i EF.

Det mener de øvrige nordiske lande også. Det er bl. a. kommet til udtryk på den måde, at da vi i Helsingfors traf beslutning om, at der skulle oprettes et særligt sekretariat for det kommende nordiske økonomiske samarbejde, blev man faktisk enig om, at hvis det går sådan, at kun Danmark og ikke Norge kommer med i EF, skal dette sekretariat for det kommende nordiske samarbejde placeres i København, og det ønsker de andre nordiske lande af den grund, at for disse lande er den størst mulige samvirken med EF faktisk en ting, de prioriterer højere end det, der kan komme ud af et indbyrdes nordisk samarbejde. De ønsker derfor den nærmest mulige kontakt med udviklingen i EF, og det venter de, at de kan få ved, at dette sekretariat netop placeres i det nordiske land, der bliver medlem.

Niels Helveg Petersen: Selv om visse dele af eftermiddagens debat meget vel kunne have været ført i det socialdemokratiske gruppeværelse, deler jeg den opfattelse, der er givet udtryk for her, at debatformen i dag har været livligere, end den plejer at være, medens indholdet selvfølgelig ikke bliver bedre, end deltagerens evner betinger, hvad der jo ikke kan være anderledes. Dette gælder også mig selv, jeg har selv været deltager.

Til hr. Morten Langes første indlæg vil jeg sige, at jeg synes, det er forbløffende, at hr. Morten Lange vil rejse den diskussion igen, om tilslutning til fællesmarkedet er en tilslutning i et nærmere bestemt omfang. Det er da ganske rigtigt, at der har været ført en juridisk diskussion derom, men det er lige så rigtigt, at det er den helt overvejende opfattelse ikke bare hos en enkelt folkerets- og statsretskyndig, at dette er en tilslutning i et nærmere bestemt omfang.

Og hvad er det egentlig, man diskuterer, når man diskuterer dette problem? Når man blandt jurister diskuterer, om dette er grundlovsmedholdeligt eller ikke, så diskuterer man jo, om højesteret i givet fald, hvis